

ordinate sum fusus, justo iudicio in me sum postmodum, ut ita loquar, satis difficulter ingressus. Inter cetera vero, tanta animum meum muneris illius caligo confudit, et tanquam vermis scatens mea corrodere viscera non cessavit, ut, teste conscientia, mallet me lepra percussum quam illo munere sauciatum. Attendebam porro illinc tantam fratris liberalitatem quæ mihi nihil debebat, et obtulit; hinc meam avaritiam, quæ, quod per officium non merebatur, accepit. Trædebat me tunc oblitum, quod per virum Sapientem dicitur: « Non sit porrecta manus tua ad accipiendum, et ad dandum collecta (*Eccli. iv.*) » Et cum; juxta Apostolum, beatius sit magis dare quam accipere (*Act. xx*); illum jure beatum, me miserum deputabam. Heu me, inquam, cum a suscipiendis muneribus excutiendam manum Scriptura **§ 336** præcipiat (*Isa. xxxiii*); quomodo tu manum excutis, ut abjicias; quam potius incutis, ut accipias; stringis, ut rapias; retrahis, ut possidentia recondas. Et revera avaritia **§ 336** in manu susipientis viscus est, quæ quidquid apponitur, excuti non permittit; sed more piscis hæerere compellit. Quid igitur? Rixam mentis meæ ultra non perferens, sancto fratri munus suum remittere studui. Deinde, Deo auxiliante, dum vixero contra sordes munerum jam cau-

lius vigilabo. Ecce, quod superius dixi, quia servus Dei tunc debet timere, cum temporale quid percipit; tunc gaudere, cum perdit. Amodo itaque neque pro specie monasterii construendi, neque pro necessitate servorum Dei, tenebo quasi materiam honestatis, ubi valeam vires exercere cupidinis. Tanquam qui castitatis anhelat solvere cingulum, ut quasi sibi hæredes provideat, init copulas nuptiarum, et sub nomine propagandi germinis famulatur illecebris voluptatis; ita nonnulli, dum esse nequeunt Christi, vel apostolorum nuditate contenti, gaudent sive regimine, sive quibuslibet exercitiis implicari; ut dum propriæ satisfaciunt avaritiæ, necessitati videantur pii operis deservire. Nos autem, dilectissimi, gaudeamus semper et illatas nobis injurias æquanimiter ferre, et nocentibus insuper utilia ministrare. Sit manus nostra ad suscipiendum cauta atque suspecta; ad erigandum vero pro possibilitate benigna. Sit mens in prosperis timida, sit in adversitate secunda, cumque bona facit et tolerat, tunc se procul dubio numerari inter Christi membra confidat. Quisquis enim recte vivens flagellis atteritur, sicut Christi nunc in utroque vestigia sequitur, ita postmodum ejus consortio non-privatur.

Sit nomen Domini benedictum.

§ 337-§ 338 OPUSCULUM QUINQUAGESIMUM QUARTUM.

DE JEJUNIO SABBATI.

ARGUMENTUM. — Monachos ad jejunandum Sabbato, in sepulture Christi honorem, hilariter et devotè, sicut tribus aliis per hebdomadam diebus solebant, cohortatur; utilitates ejusdem jejunii, et meritum ante oculos proponens.

Sanctis fratribus in Ganugni eremo constitutis, **C** PETRUS peccator monachus pacis osculum in Spiritu sancto.

CAPUT PRIMUM.

Quod omnia serviant in hoc mundo ad usum hominis.

Pensualium conductores ædium, vel procuratores agrorum, dum dominis suis placere desiderabiliter ambiunt, exactionum canones minui, villicatus sui tempore, non permittunt; nos etiam, quibus non quarumlibet rerum, sed animarum vestrarum est commissa custodia, valde pertimescimus, si frugum vestrarum redditus, qui dominicis inferebatur horreis, sub nostra cura minuitur, si sanctæ servitutis vestræ pensum per nostram, quod absit, committentiam non impletur. Quidquid enim in hoc mundo laboratur, in usus proficit hominis, solus autem animarum fructus usibus deservit auctoris. Eo ergo formidolosus divinum cogimur expectare iudicium, quod rationem debemus, non de segetibus in cessum mox cuculos digerentis; sed de animabus potius, quæ sui repræsentant imaginem Conditoris. Non plane ad ratiocinium ducimur de novilibus, quæ vomeribus sunt, et cultris obnoxie; sed de rationa-

libus terris quæ suscipiendis sunt celestis eloquii seminibus excolendæ. Sicut ergo nobis timendum est, qui circa vestram jubemur invigilare custodiam, ita et vos cum magna lætitia cordis, ad propositam sanctis laboribus vestris debetis anhelare coronam, nec minuere quod cœpistis; sed pendus levigare, prospiciendo quo tenditis. Inter cæteros autem flores sanctæ vestræ conversationis et studia pietatis suggero charitati vestræ ut quatuor per hebdomadam diebus consueta jejunii regula teneatur, et præcipue Sabbatum, quod in quorundam mente jamjam vacillat, nisi a debilibus, non solvatur. Novi plane, quod trium dierum sine pugna, et discrepatione jejunia transiguntur; Sabbato autem mens infirma et tepida paulatim incipit in quodam abstinendi, vel **D** edendi meditullio nutare, et tanquam in bivio constituta, quo potissime egressum vertat, ambigere, moxque a suo rigore resolvitur, mensas, patinas, calices et quidquid edulium competit, meditatur. Corpore se debilem simulat, quæ sit edendi suavitas crebris in cogitationibus versat: seseque peragendis superventuræ noctis sufficere posse desperat. Interea, veterosus ille gulæ prurientis incensor accendit,

reficiendi illud ingerit, venenum pestiferæ delectationis infundit, auream discretionis edocet semitam, indiscretionis astruit summopere cavendam esse ruinam; melius esse cum sobrietate comedere, quam edendi rabiem duplicata fame nutrire. Accurate namque hunc suæ calliditatis hamum seductor antiquus in filios injicit, qui olim ad capiendos parentes humani generis inescavit (*Gen. iii*). Aculeo gulæ transfixos parentes nostros attraxerat, gulæ adhuc aditum ad capiendos nos callidus explorator observat. Adhibet adhuc et quoslibet assentatores ac placentarios incitat; ut hoc extrinsecus dicant, quod ille interius seminat, quatenus miser homo inter tot balistas et machinas, inter tot telorum turbines et missilium tempestates facile corruat; adversum quem videlicet et linguarum obsidio et cogitationum seditio conspirantes unanimiter pugnant. Præterea nec omittendum quod eadem pugna de tertia feria infirmis mentibus oritur utroque quadragesimali tempore, cum quinque diebus per hebdomadam jejunatur, quæ sit de Sabbatis, cæteris anni temporibus, quando videlicet intra quatuor dies jejunii summa concluditur. Malignus quippe hostis, quia quadragesimale Sabbatum apud servos Dei temerare non sufficit, tertiam saltem feriam violare contendit; cum autem hujus diei rigor amittitur, ad expugnandum Sabbatum protinus §339 ille transfertur; ut et antiquus adversarius ab inferendo certamine nunquam desinat, et Dei famulus occasionem victoriæ nunquam perdat.

CAPUT II.

Cur tres dies in hebdomada apud monachos jejunare institutum sit.

Vos autem, dilectissimi, regulam a Patribus traditam, a vobis etiam per longa jam tempora custoditam, sine causa nolite dimittere; saluberrimo cultui vivificæ etiam sepulturæ Dominicæ jejunium copulate. Enimvero tres isti dies, tres per mysterium continent temporum diversitates, sexta feria, Sabbatum et Dominica dies, ideoque istos inter cæteros dies præcipue observare debemus: duos in carnis castigatione, tertium in spiritualis lætitiæ jucunditate. Sexta quippe feria Dominus in cruce pependit; Sabbato in sepulcro quievit, die vero Dominica resurrexit. Quasi enim sexta feria est tota hæc vita, in qua nunc tanquam morientes vivimus, in qua crucem quotidie post Jesum portare jubemur; Sabbatum autem, quod utique *requies* interpretatur, illud significat spatium quod est a die, qua morimur, usque ad resurrectionis diem quod videlicet ad tribunal æterni Judicis resumptis corporibus præsentamur; dies vero Dominicus illa post judicium æternitas erit, quæ lucis et gloriæ terminum non habebit. In hujus ergo defluentis temporis Sabbato unusquisque nostrum suum corpus affligat, ut in illo postmodum suaviter requiescat. In hoc fervens spiritus carnis suæ blandimenta mortificet, ut in illo feliciter epuletur exsultet. Hic ad Domini sepulturam cum sanctis mulieribus loquat, ut illic

A ejus, qui de morte resurrexit, gloriam cernat. Lægubres oculi, pallida ora, demissi vultus, ineulta cæsaries, signa sint nos esse discipulos crucifixi, vel in sepulcro jacentis, ut qui nunc cum apostolis lugentes et jejunantes affligimur, eis postmodum in mellis et piscis assi convivio sociemur (*Luc. xxiv*). Ut autem qui fructus, quæve sit utilitas septima feria jejunandi, non tam verbis quam rebus eluceat; non abs re credimus, si etiam de nostris opusculis ad ædificationem vestram breve aliquid mutuemur.

CAPUT III.

Miraculum quo jejunium Sabbati approbatum est.

Nam quod dicturus sum, ibi jam scripsisse me memini, ubi de octo quondam jejuniis disputavi: mox, inquam, ut ista conscripseram, quid mihi casu vel potius divino nutu nosse contigerit, non celabo. Senior quidam frater, qui jam triginta fere annis eremitica cellula usus fuerat, ad me venit, et soli visionem, quæ sibi acciderat, patefecit. Sæpe, inquit, magister, in te simultatis et iræ stimulum pertuli, quia diem Sabbati tantopere ut jejunaretur instabas; interea concupivi Hierosolymam pergere; cumque hoc in dies desiderio ferventius æstuarem, dormienti mihi Dominica §340 nocte astitit in visione splendidus quidam clericus, et dixit: Frater Joannes, sic enim vocabatur, vis venire Hierosolymam? Cui cum velle me respondiissem, protinus me illuc per somnium duxit, multaque sanctorum sepulcra circumiens, quodque cujus esset specialiter designavit; tandem ad sepulcrum Domini eodem duce perveni, et ecce post sepulcrum stabat quidam clericus serena facie, et pulcher aspectu, cervicetenus stola candida decenter ornatus, qui dixit mihi: Tu nudius tertius vivificam crucem, hesterno quoque die sepulturam Dominicam, dum jejunasti, veraciter adorasti. Ex hoc, remoto omni scrupulo dubietatis, agnosce, quia et sexta feria crucem, et Sabbato sepulcrum Christi verissime celebras et adoras, si prædictos dies orando et psallendo jejunas. Quo videlicet instructus oraculo, et scandalum, quod adversum te, Pater, habueram, perdidisti, et deinceps Sabbatum non minori devotione, quam sextam feriam, si facultas suppetat, jejunavi [jejunabo]. Hæc mihi sanctus frater retulit, cum hæc quæ scribimus et tunc omnino nesciret, et adhuc prorsus ignoret. Hoc autem rescribere non piguit, ut si opusculum illud vobis occurrere non contingat, hoc saltem fraternitatis vestræ notitiam non evadat.

CAPUT IV.

Majorum negligentia exemplo etiam posteris nocet.

Cavendum est itaque, dilectissimi, ne nostro tempore sancta vita ista tepescat. sensimque se imminuendo, quod absit, omnino deficiat. Novimus enim de magna olim et ardua vix jam tenues superesse reliquias; et sicut, quod a majoribus est omissum, non reparatur a nobis; ita quod apud nos per negligentiam deperit, nequaquam successorum nostro

rum posteritas instaurabit, ut verum sit illud Horatii A
(Lib. III *Carmin.*, od. 6.).

Ætas parentum, pejor avis, tulit
Nos nequiores, mox daturos
Progeniem vitiosiore.

Sic utique rei erimus non modo nostræ negligentiae, sed et alienæ vitæ; dum et ipsi lacescendo deficimus, et defectus causam posteris generamus. Nam cum eorum deses vita notabitur, ad nos præsto recurrent, nos sibi clypeum defensionis opponent; ut qui facti nos præcessores in vita, simus consequenter auctores in culpa. Neque enim meliores sumus, inquiet, quam patres nostri; quod invenimus, arripimus; quod didicimus, hoc et tenemus. Sicque etiam aleni torporis apostoli, et non doctrinæ, sed oblivionis magistri; non duces ad victoriam, sed præcessores ad fugam. Mementote quod scriptum est: « Væ his qui perdidit sustinentiam (*Eccli. II*). » Et: « Ego, inquit, dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus regnum (*Luc. XXI*). » Quare? Non utique quia cœpisti, sed: « Vos estis, ait, qui permansistis mecum in tentationibus meis (*Ibid.*). » Quamobrem, dilectissimi, hoc ab ætate nostra præcidamus opprobrium; et virtutis insigne, quod a patribus nostris accepimus, illibatum et integrum fideliter in filios transfundamus. Si vita eremitica minuenda est, per alios incipiat minui; nec nos inveniamur in hujus **841** fraudis sacrilegio primi; ne cum patres nostri, hujus videlicet propositi fundatores, pervenient ad coronam, nos, ipsis accusantibus et acriter insistentibus, compellamur ultionis subire sententiam. Nam cum illi beatorum martyrum sint imitati cum multo sudore certamina, nos de solis martyrum solemnibus disputamus; et qui non interfuimus præliis, de peractis gliscimus gaudere triumphis.

Quod vita nostra Sabbatum est ultimæ resurrectionis.

Tota plane vita ista quodammodo Sabbatum est illius ultimæ resurrectionis, et quasi profestum nunc, atque vigiliis colimus, ad quam suspiramus, solemnitatis æternæ. Sed qui ad nuptias properat, vel epulas cujuslibet magnæ festivitatis expectat, ad anticipandum præcedentis horæ jentaculum non anhelat. Nos ad illud refectionis æternæ nuptiale convivium invitati, festinare jam cœpimus; et adhuc molliter ac deliciose viventes, velut horam edendi **842** legitimam prævenimus. Quid prudenti cum tumulto? Quid epulis cum sepulcro? Si sepulturam Domini cum discipulis, non cum militibus custodimus, afferamus misturam myrrhæ et aloes (*Joan. XIX*), non cacabos et lebetes. In illis siquidem amaritudo mentium, in istis autem sunt illicebæ voluptatum. Ad sepulturam sane debemus pectora tundere, non dapibus ventres inflare; debemus mœsta lacrymis ora perfundere, non epotandis calicibus indulgere; non ingurgitari mero, sed potum cum fletibus temperare (*Psal. CI*). Nec tamen hæc inconsultius, et sic absque discretionem statuimus, ut humanitatem debilibus, et valetudinem laborantibus denegemus. Veruntamen sic sibi discretionem is qui infirmatur, indulgeat, ut salubrem consuetudinis regulam, cum convalescit, non omittat. Sic ipse remissius vivat, ut is qui incolumis est, in continentiae suæ nihilominus rigore permaneat. Non igitur, dilectissimi, gravemur Sabbati servare jejunium; ut dum nunc sub castigatione corporum Redemptori nostro consepelimur in morte, et ipsi resurgentes cum ipso postmodum epulemur in cœlestis gloriæ claritate (*Rom. VI*).

Sit nomen Domini benedictum.

843-844 OPUSCULUM QUINQUAGESIMUM QUINTUM.

DE CELEBRANDIS VIGILIIS.

ARGUMENTUM. — Monachos suos ad celebrandas octo festivitatum vigiliis, quas per indevotionem et abusum a plerisque suorum temporum negligi conqueritur, hac epistola adhortatur; cum rationes, quæ in contrarium facere videbantur, ab hominibus parum piis allatas, facile diluisset.

Sanctis fratribus in eremo constitutis, PETRUS D peccator monachus salutem.

Naturaliter autem hoc morbo humana laborat infirmitas, ut ex continentiae rigore facile corruat; ad virtutum vero statum disciplinamque vivendi difficulter assurgat. Unde sit ut cum districtum quid pro Deo arripere nitimur, soli viam laboris necesse est, vix aliquo comitante, carpamus; quod si nos quantumlibet ad voluptatis fluxa remittimus, ultroneos præsto ad imitandum nos quamplures socios invenimus. Hoc, dilectissimi fratres, ideo conquerimur, quia pleraque per annalem circulum veneranda je-

junia, quæ videlicet hactenus in antiqua progenitorum nostrorum traditione colimus, nunc quibusdam, novas velut sectas introducentibus, passim negligi, et in prandiorum epulas mutata dolemus. Quæ nimirum hic enumerare otiosum esse non ducimus; ita ut etiam rationes singulorum, cur omitti non debeant, prout epistolæ compendium patitur, afferamus.

CAPUT PRIMUM.

Cur in vigiliis Assumptionis beatæ Virginis et B. Joannis Baptistæ natali jejunamus.

Age igitur, cur Assumptionis beatæ Mariæ semper